

Yedi Meşaleciler

Yedi Meşaleciler Hakkında Kısaca Özet Bilgi

(1928) Yedi Meşale topluluğu, Cumhuriyet Edebiyatı Dönemi'nin ilk edebi topluluğudur. Biri, öykücü diğer altısı şair olan yedi kişiden oluşan bu topluluğa ismini veren kişi Sabri Esat'tır. Şiirle ilgili ilkelerini Yedi Meşale adlı kitabın ön sözünde açıklayan sanatçılar, **edebiyat ilkelerini** "samimiyet, devamlı yenilik ve canlılık" olarak açıklamışlardır. Topluluk aşağıdaki isimlerden oluşmaktadır.

Yedi Meşaleciler Kodlaması Şifresi

(Se Ve CeK Mi Yi Z)

- Cevdet Kudret Solok - Kenan Hulusi Koray - Muammer Lütfi Bahşi - Sabri Esat Siyavuşgil - Vasfi Mahir Kocatürk - Yaşar Nabi Nayır - Ziya Osman Saba

Yedi Meşalecilerin Özellikleri Nelerdir Maddeler Halinde

- * **Milli Edebiyat** sanatçılarının gerçekten uzak, duygusal memleketçilik anlayışlarına karşı olarak doğmuş bir topluluktur.
- * Kendilerinden önceki edebi faaliyetleri, toplulukları renksiz ve sıradan bulduklarını ifade eden Yedi Meşaleciler sanat anlayışlarını "Daima yenilik, samimiyet ve canlılık" olarak belirlemiş ve edebiyatımıza yenilik getirmeyi ilke edinmişlerdir.
- * **Beş Hececileri** kıyasıya eleştirmelerine rağmen onları taklitten öteye gidememişlerdir.
- * Sanat için sanat anlayışında olan topluluk, hecenin olanaklarını geliştirmeye çalışmıştır.
- * Öz şiir anlayışını savunan sanatçılar, düşündüklerini gerçekleştiremeden beş ay gibi kısa sürede dağıldı.

Yedi Meşalecilerin Temsilcileri (Şairleri) Kimlerdir?

CEVDET KUDRET SOLOK

(1907-1992) Boudelaire ve Ahmet Haşim'in etkisinde kalan Solok, topluluğun saf şiire en yakın isimlerindedir. Birinci Perde adlı şiir kitabında yer alan şiirlerinde bireysel duyguları, kötümser ama orijinal bir üslupla hikâye ve balad imkanlarından da yararlanarak ele almıştır. Oyunlar da yazmış, Abdurrahman Nisari ve Suat Hızarcı gibi takma adlarla çeşitli türlerde eserler vermiştir. Romanlarında kendi yaşamından yola çıkarak çağdaş Türkiye'nin toplumsal panoramasını çizmiştir. Eserleri: Şiir: Birinci Perde Roman: Süleyman'ın Dünyası başlığı altında - Sınıf Arkadaşları - Havada Bulut Yok - Karıncayı Tanırsınız Öykü: Sokak Oyun: Tersine Akan Nehir, Rüya İçinde Rüya, Kurtlar, Danyal ve Sara Düzyazı: Kalemin Ucu Araştırma-İnceleme: Türk Hikâye ve Roman Antolojisi, Türk Edebiyatında Hikâye ve Roman, Orta Oyunu, Örnekleriyle Edebiyat Bilgileri

KENAN HULUSİ KORAY

(1906-1943) Topluluğun sanat yönünü öykücü olarak benimseyen tek sanatçısıdır. Şiir yazmamıştır. Hikâyelerindeki kahramanlarını İstanbullulardan ya da Beyaz Ruslardan seçer. Renkli, hareketli bir anlatımı akıcı bir dili vardır. Hikâyelerinde önceleri fantastik bir yol izlemiş daha sonra gerçeğe yönelmiştir. Eserleri: Öykü: Bir Yudum Su, Bahar Hikâyeleri, Bir Otelde Yedi Kişi, Son Öpüş (uzun

hikâye), Büyük Öykü Roman: Osmanoflar Bir Yudum Su: Yazarın Yedi Meşale dönemine ait bir hikâyesi olan “Bir Yudum Su”, “Leylâ ile Mecnun” hikâyesini anımsatan bir aşk hikâyesidir. Bu hikâyede adı geçen üç kişiden biri şair Kays’tır. Diğer iki kişinin adı ise Lübnan’dır.

MUAMMER LÜTFİ BAHŞİ

(1903-1947) Yedi Meşale topluluğunun en az tanınan şairidir. 1928’de Meşale dergisinin kapanması üzerine topluluk da dağılmış; Yedi Meşaleciler 1933’te Varlık dergisinde tekrar birleştirmişlerdir. Ancak diğer üyelerin dünyalarının uzağında kalan Muammer Lütfi, onlar arasında yer almamıştır. Yedi Meşalede çıkan şiirlerinden başka, şiirlerine dönemin tanınmış dergilerinde rastlanmamış ve şiirlerini kitaplaştırmamıştır.

SABRİ ESAT SİYAVUŞGİL

(1907-1968) Fransız empresyonizminden etkilenen Siyavuşgil; bir ressam kimliğiyle şiirler yazmış, gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yapmıştır. Psikoloji, folklor ve edebiyatla ilgili yazılar da yazmıştır. Eserleri: Şiir: Odalar ve Sofalar İnceleme-Araştırma: İstanbul’da Karagöz ve Karagözde İstanbul, Psikoloji ve Terbiye Bahisleri

VASFİ MAHİR KOCATÜRK

(1907-1961) Beş Hececilerin savunduğu sanat anlayışına karşı saf (öz) şiiri içtenlikle savunan sanatçı, daha çok edebiyat araştırmacılığıyla ön plana çıkar. Hece ölçüsüyle yazdığı şiirleri lirik, epik özellikler taşıyan sanatçı, dil bakımından özgünlüğü yakalayamamıştır. Eserleri: Şiir: Tunç Sesleri, Geçmiş Geceler, Ergenekon, Bizim Türküler, Hayat Şarkıları

YAŞAR NABİ NAYIR

(1908-1981) Şairlik ve yayıncılık yönüyle dikkat çeken sanatçı, **Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı**’nda önemli bir yeri olan “Varlık” dergisinin ilk kurucularındandır. (1933) | Yazın dünyasına şiirle girmiş, daha sonraları şiirden uzaklaşmış ve öykü, roman, deneme, eleştiri, gezi yazısı gibi türlerde eserler vermiştir. Şiirlerini Kahramanlar ve Onar Mısra adlı kitaplarda toplamıştır. Eserleri: Şiir: Kahramanlar, Onar Mısra Roman: Âdem ile Havva, Bir Kadın Söylüyor Öykü: Sevi Çıkamaz, Bu da Bir Hikâyedir Oyun: İnkılâp Çocukları, Köyün Namusu, Mete

ZİYA OSMAN SABA

(1910-1957) Şiirlerinde gözlemci yanı ağır basan, çocukluk anıları, ev ve aile sevgisi, İstanbul, yoksullara karşı duyarlılık, küçük mutluluklardan duyulan sevinç, Tanrı’ya ve kadere bağlılık, ölüm gibi temaları işlemiş, son dönemlerinde serbest ölçüyle ve sade dille hüznü, anlaşılır şiirler yazmıştır. 1934-1940 yılları arasında ölçülü ve uyaklı olarak şiirler yazmış; karamsarlık, özlem, iyilik, umut gibi duyguları ele almıştır. Eserlerinde lirik ve içten bir söyleyiş hakimdir. Cahit Sıtkı ve Behçet Necatigil’i etkilemiş bir sanatçıdır. Eserleri: Şiir: Sebil ve Güvercinler, Geçen Zaman, Nefes Almak Öykü: Mesut İnsanlar Fotoğrafhanesi, Değişen İstanbul